

СПОМЕНИ НА ИГОР ЗАВЯЛОВ

Игор Завялов е преживял блокадата на Ленинград кат осъвсем малко дете

Тази война за Русия не е Втората световна война. Тя завинаги ще остане Великата отечествена война. Защото тази война е докоснала всяко едно семейство.

Неотдавна публикуваха сведения, че за цялата война са загинали 8 милиона войници и офицери. А до 20 милиона това са мирно население. Това са хора, които са преживели целия този ужас.

Аз съм връстник, почти връстник на началото на тази война. Роден съм 22 дни презди войната в Ленинград, тогава беше Ленинград, където преживях всичките 900 дни на блокадата на Ленинград. По-точно 871 дни, но всички ги знаят като 900 дни. Блокадата започна на 8 септември 1941 година - когато беше първият обстрел и когато разрушиха продоволствените складове, и завърши с окончателното сваляне на блокадата на 27 януари 1944 година. Аз имам спомени някъде вече от към края на блокадата, от към 5-годишна възраст, всичко останало са ми разказвали мама и баба.

Аз останах жив благодарение на тях. Мама през цялата блокада работеше като участъков лекар. Тогава всички боледуваха от едно и също – от глад и от студ. Най-страшното беше през зимата на 1941 година когато умряха почти 700 хиляди души. По-голямата част от тях са погребани на две мемориални гробища – Серафимовското и Пискарьовското. На Пискарьовското гробище по различни данни са погребани повече от 500 000 души.

Странно, аз останах жив защото, както са ми разказвали, нощем мама ме е връзвала в одеяло и ме е слагала на гърдите си за да не падна и да замръзна. Водата замръзваше, Ядене нямаше. Помня, някъде към края на войната в центъра имаше военна болница с ветерани, в смисъл – ранени. Седяха там около решетките. Деца в Ленинград почти нямаше. Ние с баба минавахме наблизо и всеки се опитваше да ни даде по нещо – или къшей хляб или захар на пясък, защото те си спомняха за своите деца, които в къщи ги чакат и също навярно гладуват.

И още от детските ми спомени. Ние живеехме в центъра на града на Сенния площад. Там имаше няколко разрушени сгради. Пленниците останаха след войната до 1946-48 година. Всичко, което бяха разрушили, те го възстановиха. Помня колоните сутрин когато ги водеха на работа. Те бяха едни такива – жалки, брадясали, но най-интересното – никой не изпитваше никаква злоба към тях, никаква ярост. Даже им даваха хляб. Даваха им кой каквото може. Помня, че те продаваха едни къщички, спестовни касички. Имах една такава и тук в България, после тя някъде изчезна. Продаваха ги за къшей хляб. Но всичко, което бяха разрушили, те го възстановиха.

След войната имаше много ранени, имаше много инвалиди – без ръце, без крака. Блокадата ми се отрази и на мен. На 6 години се разболях от някакъв дифтерит, който още не го знаеха. 56 дни лежах в болница, направиха ми 200 инжекции.

Помня, че няколко пъти ме бяха отписали. Но аз бях решил – след като преживях блокадата, не е честно сега да умра от някаква си болест. До първи клас ме возиха в инвалидна количка, учих се наново да ходя, но всичко приключи нормално. Оцелях - ето ме сега тук.